

Penge til den. Den anden Jølelse, disse Ord vakte hos mig, var en udelt Glæde. Det er de mest trøsterige Ord, der findes i hele denne kedelige Bog, at Fæstningsværkerne geraade i Forsald. Jeg vil ønske, at de maa geraade i Forsald saa snart som muligt, og hvis jeg kan bidrage noget som helst dertil ved at nægte ethvert som helst Besøb til deres Vedligeholdelse, skal det være mig en stor Glæde. Jeg tror naturligtvis ikke, at jeg ved mine Ord kan bidrage det allermindeste til at omstemme Venstre i denne Sag. Det ved jeg meget godt, og jeg tillægger heller ikke selv mine Ord den Betydning. Men hvis Venstre ikke vil agte paa mine Ord, er der en anden Mand's Ord, som jeg vil tillade mig at minde Dem om, en anden Mand, hvis Minde vi alle sammen holde højt i Vre. Han havde det Valgsprog: Gaa aldrig paa Afford med Uretten! For mig staar det, som om Fæstningen er den største Uret, der nogen Sinde er tilføjet det danske Folk, og derfor vil jeg tillade mig at henvende disse Ord til Venstres Mænd i denne Sal: Gaa aldrig paa Afford med Uretten! Jeg vil holde denne Mand's Minde i Vre ved at stemme imod denne Bevilling. Hvis det nu skulde ske, at Venstre her bevilgede Fæstningen, vil det ganske sikkert vække Sorg over Landet. I alle brave Demokraters Hjerte vil det vække Sorg, at man gaar med til at opretholde denne Fæstning. Men eet Sted vil det vække udelt Glæde: Hos den Mand, som er Fæstningens Ophav. General Bahnsen led den Tort at maatte bide i Græsset inden for sin egen Fæstnings Volde den 9de April; men smukkere Drejning kan han vanskeligere faa, end hvis det danske Folketing nu anerkender og giver en stor Bevilling til den Fæstning, for hvis Skyld han selv maatte falde den 9de April.

Jeg nævnte før, at jeg til 3dje Behandling agtede at stille Vædringsforslag i forskellige Retninger, navnlig til de to Konti K og L, som hedde „Forstellige Udgifter“ og „Udgifter til Krigsmateriel“. Hvad den sidste angaar, er der en Post, jeg kunde have lyst til at omtale lidt nærmere. Det er Bevillingen til Cykler. Cyklen er jo nu bleven et saa overordentlig nyttigt Redskab, at jeg godt kan forstaa, at Hæren ønsker at benytte den, og jeg har heller ikke noget imod at bevilge Cykler til Hæren. Men under een Forudsætning, og det er: At vi afflasse Hesteholdet, Rytteriet! Hver Gang vi indføre en Cykel i Hæren, maa vi i det mindste kunne afflasse et Par Heste, og hvis Cyklen kan bruges i Stedet for disse kostbare Heste, som jeg kun anser for at være en Lüksus-

sport ligesom Hestegarden i sin Tid, vil jeg gerne være med til at indføre Cykler i Hæren. Men saaledes som Forholdet er nu, da vi have Hestene, vil jeg ogsaa stemme mod Cyklerne. Jeg kan forstaa, at f. Eks. en Forretningsmand, naar Aaret er omme, kan sige: Jeg har i dette Aar benyttet en Cykel, og ved Hjælp af den har jeg været i Stand til paa en lettere og bekvemmere Maade end hidtil at udføre mine Forretninger, ja jeg har været i Stand til at udvide min Vædrift ved Hjælp af dette Befordringsmiddel. Men naar de Herrer militære ved Aarets Udgang gøre deres Regnskab op over det Arbejde, de i Aarets Løb have udført, over, hvor langt de ere komne, over, hvad de have udrettet mere i dette Aar end det foregaaende Aar, tror jeg, enten de have haft Cykler eller ikke, at de havde naaet deres Arbejde lige godt. Jeg vil derfor som sagt være med til at stemme for Indførelsen af Cykler i Hæren under Forudsætning af, at vi afflasse Rytteriet. Inden jeg slutter disse Bemærkninger, vil jeg gerne tillade mig at minde om en Udtalelse, som faldt fra det ærede Medlem for Randers Amt 4de Valgkreds (Neergaard) ved Finanslovens 1ste Behandling. Han sagde den Gang, at Maalet maatte være at snakte sig jævnt til Rette, og jeg tror, at den Kurs, som det ærede Medlem den Gang anviste, er bleven fulgt under Forhandlingerne her. Hele Forhandlingen er ført i bløde og dæmpede Toner. I Fjor faldt der stærke Ord her i Salen mellem Venstre og Moderate, men i Aar mærker man ikke noget til Ufred og Uenighed, da der ikke er noget at være uenig om. De stemme ovenens i alle Punkter, der kan ikke paavises et Felt, paa hvilket der er noget imellem disse to Partier. Jeg har derfor tænkt over disse Ord, og jeg har set, at det var den rette Kurs, som det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds den Gang anviste; det er den, der er bleven fulgt under Forhandlingerne her i Salen. Og se vi nu hen til det 3dje Parti, Højre, de gamle Provisorister og Militarister, synes alt mellem dem og de førnævnte Partier at være glemt og tilgivet. Disse tre Partier staa i det hele taget enige om at frede og bevare, og navnlig ere de da enige om at frede og bevare to af de stærkeste Piller, hvorpaa Samfundet hviler, og det er Kirken og Militarismen. I Gaar reddede de Bispen — det var Krumsstaven, de reddede — og i Dag bliver det Fæstningen, og naar man bevarer Krumsstaven og Sablen, bevarer man efter min Mening de to stærkeste Samfundspiller. Naar man kan være enig herom, tror jeg for mit Vedkommende, at det hele vil ende